

Докато говорѣше ангелътъ, пастиритѣ видѣха, че свѣтлината около него става все по-силна и по-силна и се издига като стълбъ нагоре. Отъ небето се лѣеха чудни звуци. Пастиритѣ видѣха сега многобройно воинство ангели, които преминаха съ пѣсни надъ заспалия градъ, възпѣваха Бога и казваха:

— *Слава на Бога въ висинитѣ, миръ на земята сговоръ между човѣцитѣ!*

Когато ангелската пѣсенъ престана да огласява нощното мълчание, пастиритѣ си рекоха:

— Да идемъ до Витлеемъ и да видимъ онова, което се е случило тамъ.

И тѣ пристегнаха врѣхнитѣ си дрехи съ кожени пояси, взеха дългитѣ си тояги и бързо се закатериха по стръмната рѣтина.

Въ пещерата. Надъ входа на пещерата се люлѣеше фенеръ, който разливаше слаба свѣтлина наоколо. Пастиритѣ влѣзоха вътре и видѣха Младенеца въ яслитѣ, а при Него Йосифъ и Мария, които Го гледаха съ неизказана обичъ. Тѣ се поклониха на новородения Богъ и се почувствуваха много щастливи, че първи се удостоиха да Го видятъ. После разказаха на Йосифа всичко, що имъ се бѣ случило презъ тази велика и света нощъ.

Сега на това мѣсто, подъ сѣнкитѣ на кичеста маслинова гора, се издига малка църквица, посветена на ангела, който донесе радостната вестъ.

Всѣки би очаквалъ, че на такова свето мѣсто трѣбва да има издигнатъ голѣмъ паметникъ, а надъ грубата овчарска пещера — величественъ храмъ, украсенъ съ мраморъ и злато. Нищо подобно. Църквичката е малка проста катакомба, и пѣтникътъ, който слиза по потрошенитѣ стѣпала въ подземieto, дълго не може да повѣрва, че се намира на такова свето мѣсто. Но тая простота има своя дълбокъ смисълъ. Тя ни напомня, че Исусъ се яви на свѣта въ пещера, като сетенъ сиромашъ, напомня ни бедността на пастиритѣ, които първи се удостоиха да видятъ новородения Богъ.